

Arrest

nr. 56 060 van 16 februari 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X
 handelend in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarig
 kind
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, handelend in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger haar minderjarig kind X, en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 november 2010 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 21 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat C. DECORDIER, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Verzoeksters dienden een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten op 13 juni 2008.
- 1.2. Op 7 april 2009 diende verzoeksters een aanvraag in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) om machtiging tot verblijf wegens medische redenen.

1.3. Het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen nam op 4 juni 2009 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Tegen die beslissing van het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen diende verzoeksters op 6 juli 2009 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.5. Bij arrest nr. 31.774 van 18 september 2009, weigerde deze Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.6. De Raad van State bevond het beroep niet toelaatbaar bij arrest nr. 4.981 van 30 oktober 2009.

1.7. Verzoeksters dienden op 14 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. Op 1 maart 2010 dienden zij een aanvulling in bij de aanvraag bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 3 augustus 2010 maakten zij bijkomende stukken over aangaande de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.9. Op 5 augustus 2010 maakten zij een aanvulling over bij de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.10. Op 3 november 2010 maakte de geneesheer-attaché zijn advies over aangaande de gezondheid van verzoeksters en concludeerde dat er geen bezwaar is naar een terugkeer naar het herkomstland.

1.11. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 14 december 2009, werd op 21 oktober 2010 ongegrond verklaard. Dit is de thans bestreden beslissing, waarvan de motivering als volgt luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.12.2009 werd ingediend en op 05.08.2010 geactualiseerd werd door:

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Hoewel betrokkenen niet aanhalen dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet, wordt deze aanvraag toch bekeken in het licht van deze vernietigde instructies. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Aangezien betrokkenen pas aangekomen zijn in België op 13.06.2008, en zij niet aantonen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoen zij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009.

Met betrekking tot hun integratie stellen betrokkenen dat zij werkelijk al het mogelijke hebben gedaan om zich in België te integreren. Zij staven deze beweringen door voorlegging van volgende stukken: verschillende getuigenverklaringen, attesten van een cursus Nederlands van het schooljaar 2009-2010, schoolrapporten van Mariam voor het schooljaar 2008-2009 en 2009-2010, Okan-attesten van Mariam

voor het schooljaar 2008-2009, stagedocumenten van Mariam van 2010, inschrijvingsbewijs van Merie voor het schooljaar 2010-2011 en medische documenten van 18.08.2009 en 13.08.2009.

De elementen kunnen echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Wat betreft de in het verzoekschrift voorgelegde documenten (zijnde medische attesten dd. 18.08.2009 en 13.08.2009) die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielpprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Hun asielaanvraag werd afgesloten op 22.09.2009 met een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus en weigering subsidiaire bescherming' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenen verkozen echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk iets meer dan één jaar en drie maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Gelieve over te gaan tot intrekking van het ontvangstbewijs dat eventueel aan betrokkenen zou zijn afgeleverd."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoeksters de schending op van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de schending van de algemene 'rechtsbeginselen' en 'de beginselen van behoorlijk bestuur' en het redelijkheidbeginsel. Daarnaast werpen verzoeksters een 'vernederende behandeling' op in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en een manifeste beoordelingsfout op.

2.2. Verzoeksters lichten hun enig middel als volgt toe: "Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoeksters, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoeksters mede te delen dat de aanvraag tot verblijf niet gegrond verklaard wordt. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd. Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Er kan waargenomen worden dat de Dienst Vreemdelingenzaken de verblijfsaanvraag afgewezen wordt omdat volgens de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldaan is aan de criteria van de ondertussen door de Raad van State vernietigde instructienota van 19/07/2009. Het feit dat de verzoeksters geïntegreerd zijn en hiervan bewijzen voorleggen (getuigenverklaringen, attesten van cursus Nederlands, schoolrapporten van de kinderen, Okan-attesten, stagedocumenten, inschrijvingsbewijzen) is geen grond tot regularisatie. De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat in hoofde van de verzoeksters niet voldaan is aan de criteria van de vernietigde instructienota. De motivering moet evenwel draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). Het verzoekschrift tot regularisatie dd. 6 mei 2009 dat aan de grond ligt van de bestreden beslissing, werd gesteund op humanitaire redenen en de aanwezigheid van buitengewone omstandigheden (conform art. 9,2° W). De bestreden beslissing is desalniettemin gesteund op de, inmiddels vernietigde, instructie van 19 juli 2009,

in die zin dat de verwerende partij zich op de daarin vermelde voorwaarden beroept (waaraan de verzoekster eventueel niet voldoet) om de regularisatieaanvraag van de verzoekster af te wijzen. Verwerende partij schendt hierbij zowel art. 9bis § 1 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd door art. 4 van de wet van 15 september 2006 als het motiveringsbeginsel. De motivering moet draagkrachtig zijn, dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (R.vSt. nr. 72.635, 23 maart 1998, A.P.M. 1998 (samenvatting), 64; Arrbr. Brussel 5 oktober 2002, J.T.T. 2003, afl. 867, 393). Artikel 9bis VW laat de verzoeksters toe om in bijzondere omstandigheden de aanvraag tot machtiging tot verblijf voor meer dan drie maand in België in te dienen. Aan deze voorwaarde van ontvankelijkheid, net als aan het verzoek om een identiteitsdocument voor te leggen is voldaan. De vordering is ontvankelijk verklaard. Evenwel maakt de bestreden beslissing toepassing van de criteria zoals verwoord in de "instructie van 19 juli 2009" om over te gaan tot een beslissing over de grond van de zaak. Deze nota is evenwel door de Raad van State op 9 december 2009 (de bestreden beslissing vermeldt verkeerdelijk 11 december 2009) vernietigd. Hoewel dit impliceert dat de Staatssecretaris van Asiel en Migratiebeleid opnieuw binnen de wettelijke context een appreciatiebevoegdheid heeft, kan dit niet betekenen dat het bevoegde Staatssecretaris vrij staat om hierbij de vernietigde criteria zonder meer verder toe te passen. De criteria vormen op zich geen rechtsgrond meer om een beslissing te nemen. De loutere verwijzing naar de individuele situatie van de betrokken personen, om tot de bestreden beslissing te komen, zonder de elementen individueel te bekijken over de grond van de zaak, kan onmogelijk een afdoende materiële motivering zijn. Gezien er geen instructienota meer bestaat, dient de bevoegde Staatssecretaris elke aanvraag Individueel te toetsen en te motiveren, rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het dossier. Door enkel te verwijzen naar de criteria van de vernietigde instructienota, en aan te geven dat aan de criteria -van een nota die niet meer bestaat en zelfs geacht wordt nooit bestaan te hebben - niet voldaan werd, schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsverplichting en het motiveringsbeginsel. De verzoekster toonden de integratie aan. Toch wijst de bestreden beslissing haar af, omdat de verzoeksters niet voldoen aan de criteria van de vernietigde instructienota. Uit dit motief blijkt dat de bestreden beslissing enkel rekening houdt met de vernietigde instructies van het kernkabinet en geen individuele beoordeling maakt van de situatie waarin de betrokken personen zich bevinden. Er is aldus geen afdoende materiële motivering, waaruit blijkt dat in het individueel geval van de verzoeksters er elementen voor handen zijn om de naar voor gebrachte stukken als onvoldoende te aanschouwen. Minstens is deze schending van de motiveringsverplichting aanwezig waar de bestreden beslissing aangeeft dat de opgesomde elementen in de aanvraag wel een bewijs van de integratie van de verzoeksters vormen, maar dat dit niets afdoet aan de voorwaarden als gesteld in de instructies van 19 juli 2009. Nochtans kunnen deze criteria geen degelijke rechtsgrond vormen om tot de bestreden beslissing te komen, nu deze instructies geacht worden nooit bestaan te hebben. De vernietigde criteria zijn dan ook geen rechtsgeldige basis of motief om tot weigering over te gaan, terwijl de bestreden beslissing precies erkent dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden voldaan zijn en ook de duurzame lokale verankering (integratie) wordt aangetoond. Wanneer er gronden voorhanden zijn om tot machtiging over te gaan van een verblijf voor meer dan drie maanden, en dit enkel en alleen wordt afgewezen op grond van het niet voldaan zijn van criteria die geacht worden niet bestaan te hebben is de beslissing onmogelijk afdoende naar recht gemotiveerd. Het redelijkheidsbeginsel, ontwikkeld in de rechtspraak van de Raad van State, houdt in dat de overheid bij het nemen van een beslissing alle betrokken belangen vooraf op redelijke wijze moet afwegen. Uit deze belangenafweging moet een juist evenwicht volgen tussen de draagwijdte van de administratieve handeling en het feit dat geleid heeft tot het stellen van de administratieve handeling. Het redelijkheidsbeginsel begrenst de uitoefening van de discretionaire beslissingsbevoegdheid van de overheid.¹ De redelijkheid vereist volgens de rechtspraak van de Raad van State dat de overheid de bestreden beslissing heeft afgewogen aan de hand van werkelijk bestaande feiten, waarvan zij zich een duidelijke voorstelling heeft kunnen vormen en die van zulke aard zijn dat zij de genomen beslissing naar recht en redelijkheid kunnen dragen.² De bestreden beslissing maakt louter een afweging m.b.t. het al dan niet voldaan zijn aan de criteria die volgens een arrest van de Raad van State nooit bestaan hebben. Er is derhalve nooit een redelijke afweging van de feiten gebeurd, maar enkel een toetsing aan gestelde, maar vernietigde criteria terwijl er geen enkele objectieve grond is om deze criteria te behouden als enige juiste. Het basisrecht op eerbiediging van het gezinsleven van de verzoeksters is geschonden. De verzoeksters verblijven intussen meer dan 2 jaar ononderbroken in België en hebben hierdoor diverse menselijke relaties opgebouwd. Zij hebben intussen aldus een daadwerkelijke band met België en proberen zo veel mogelijk hun leven hier in normale omstandigheden verder te zetten en normale relaties op te bouwen. Het centrum van de belangen van de verzoeksters is duidelijk in België gesitueerd".

Verzoeksters volharden in hun repliekmemorie in wat uiteengezet werd in hun inleidend verzoekschrift.

2.3. Verzoeksters betogen samenvattend dat de bestreden beslissing gesteund is op de vernietigde instructie van 19 juli 2009, waardoor zowel het motiveringsbeginsel als artikel 9bis van de vreemdelingenwet geschonden worden. Verzoeksters beweren verder dat zij zich bij hun aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 14 december 2009 niet specifiek op de instructies van 19 juli 2009 wensten te beroepen. Daarnaast stellen zij ook dat, aangezien deze instructies inmiddels vernietigd werden door het arrest van de Raad van State van 11 december 2009, deze niet meer bruikbaar zijn als toetssteen in een procedure in het kader van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Ze menen dus dat hoewel het bestuur over een appreciatiebevoegdheid beschikt, dit niet kan betekenen dat het haar vrij staat om hierbij de vernietigde criteria zonder meer toe te passen. Ze voegen toe dat blijkt dat de beslissing enkel rekening houdt met de vernietigde instructies en geen individuele beoordeling maakt van de situatie waarin verzoeksters zich bevinden.

2.4. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeksters in hun initiële aanvraag in toepassing van artikel 9bis van 14 december 2009 wel degelijk letterlijk en expliciet de toepassing van de instructies van 19 juli 2009 gevraagd hebben. Op pagina 1 van hun aanvraag staat, onder punt 2, immers het volgende te lezen:

“Overeenkomstig de nieuwe instructies van 19/07/2009, verzoekt deze persoon U eerbiedig om aan haar en haar kinderen een machtiging tot onbeperkt verblijf te verlenen, en dit op grond van de hierna volgende redenen: (...)”

Dit stuk is terug te vinden in het administratief dossier. Ook in de aanvulling van 5 augustus 2010, die verzoekster deden bij hun aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet wordt het bovenstaande gegeven niet ontkend noch ongetrokken. Dit stuk is tevens terug te vinden in het administratief dossier. Zodoende vroegen verzoeksters wél degelijk precies om de toepassing van de instructies van 19 juli 2009.

2.5. Waar verzoeksters dan nog de mening zouden zijn toegedaan dat hun aanvraag niet mocht beoordeeld worden in het licht van de instructies, geldt dat verzoeksters niet duidelijk maken op welke wijze en om welke reden de Staatssecretaris, bevoegd voor migratie en asiel, zijn discretionaire bevoegdheid niet zou kunnen uitoefenen.

2.6. De discretionaire beslissingsmacht laat de Staatssecretaris toe om beslissingen te nemen die hij redelijk acht en die niet buiten het wettelijk kader treden. Dientengevolge kan niet worden gesteld dat de toepassing van de instructies een schending is van het gezag van gewijsde van het arrest van de Raad van State, noch van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, noch van de motiveringsplicht.

2.7. De toepassing van artikel 9bis, in een louter ‘wettelijk kader’, zoals verzoeksters dat zelf noemen, met name zonder een toetsing aan de criteria vervat in de instructies van 19 juli 2009 maar zoals de beoordeling geschiedde in de periode voorafgaand aan 19 juli 2009 vereist echter dat verzoeksters in hun aanvraag een zeker tweeluik weergeven. In dit tweeluik dienen aanvragers enerzijds de elementen weer te geven die kunnen leiden tot de ontvankelijkheid van hun aanvraag en anderzijds de elementen dewelke kunnen leiden tot de gegrondheid van hun aanvraag.

De toepassing van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980, houdt met andere woorden een zoals hierboven beschreven dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

2.8. In haar arrest nr. 172.824 van 27 juni 2007 stelt de Raad van State trouwens duidelijk dat een vreemdeling klaar en duidelijk in diens aanvraag ingevolge artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet vermelden welke de ‘buitengewone omstandigheden’ zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen en die kunnen leiden tot de ontvankelijkheid van de

aanvraag. Uit die uitéénzetting moet daarenboven duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

2.9. Uit de aanvraag van 14 december 2009 blijkt niet dat verzoeksters dergelijke werkwijze toepasten. Zodoende heeft het bestuur, ook in dit opzicht, blijk gegeven dat zij de aanvraag ontvankelijk heeft verklaard omwille van het feit dat deze werd ingediend in de periode van 15 september 2009 tot en met 15 december 2009 en middels de ter zake geldende formaliteiten. Verzoeksters vroegen immers expliciet zelf om de toepassing van de instructies van 19 juli 2009.

2.10. De motivering van de bestreden beslissing is, in tegenstelling tot wat verzoeksters voorhouden, zeer duidelijk en draagkrachtig. Vooreerst stelt het bestuur dat:

“Aangezien betrokkenen pas aangekomen zijn in België op 13.06.2008, en zij niet aantonen dat zij zich in een prangende humanitaire situatie bevinden zoals bedoeld in de vernietigde instructies, voldoen zij niet aan de voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van één van de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009”.

2.11. Wat betreft de bijgebrachte elementen of stukken in de aanvraag van 14 december 2009 en de aanvulling van 5 augustus 2009 blijkt tevens uit de motivering dat het bestuur deze elementen allemaal onderzocht en gewogen heeft. De schriftelijke neerslag van deze beoordeling is duidelijk en luidt als volgt:

“Met betrekking tot hun integratie stellen betrokkenen dat zij werkelijk al het mogelijke hebben gedaan om zich in België te integreren. Zij staven deze beweringen door voorlegging van volgende stukken: verschillende getuigenverklaringen, attesten van een cursus Nederlands van het schooljaar 2009-2010, schoolrapporten van Mariam voor het schooljaar 2008-2009 en 2009-2010, Okan-attesten van Mariam voor het schooljaar 2008-2009, stagedocumenten van Mariam van 2010, inschrijvingsbewijs van Merie voor het schooljaar 2010-2011 en medische documenten van 18.08.2009 en 13.08.2009”.

2.12. Het bestuur besluit dit onderdeel van de motivering, met verwijzing naar wat in italique gesteld werd onder punt 2.10, als volgt:

“De elementen kunnen echter niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009”.

2.13. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de door verzoeksters aangehaalde elementen grondig bestudeerd werden, doch niet weerhouden werden als voldoende om geregulariseerd te worden. Waar verzoeksters menen dat er geen redelijke afweging van de feiten gebeurd is, wordt vastgesteld dat de bestreden beslissing van een feitelijke motivering voorzien is en derhalve duidelijk uiteenzet om welke redenen verzoeksters niet geregulariseerd kunnen worden. Zo, onder meer, het feit dat ze pas zijn aangekomen in België op 13 juni 2008 en integratie op zich is geen voldoende voorwaarde om te voldoen aan de voorwaarden gesteld in de instructies.

2.14. Artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. (zie: R.v.St., arrest nr. 163.817 van 19 oktober 2006, G/A 134.748/XIV-14.428). Het begrip "afdoende" zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.15. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat de determinerende motieven op grond waarvan de beslissing werd genomen worden aangegeven. Met name deze zoals supra besproken onder de punten 2.9 tot en met 2.11.

2.16. Verzoeksters maken niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hen niet in staat stellen te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze

dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (cfr. R.v.St., nr. 105.103 van 26 maart 2002). Verzoeksters kennen klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvechten in voorliggend verzoekschrift. Aan het doel van de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

2.17. De bestreden beslissing werd immers bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ongegrond bevonden en er werd ingegaan op alle door verzoeksters aangehaalde elementen. Ook de elementen of stukken uit de aanvraag die medisch van aard zijn en in feite beter ressorteren onder de aanvraag in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals ingediend door verzoeksters op 7 april 2009 en aangevuld op 1 maart 2010 en 3 augustus 2010 worden besproken maar niet weerhouden in de bestreden beslissing. Het bestuur bespreekt ze evenwel terecht teneinde aan te tonen dat zij alle aangevoerde elementen in overweging heeft genomen.

2.18. Waar verzoeksters in de aanvang van hun enig middel de schending van *“de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur”* opwerpen acht de Raad dit onderdeel van het middel onontvankelijk. Verzoeksters geven immers geen toelichting van de wijze waarop deze beginselen door de bestreden beslissing precies zouden geschonden zijn. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift nochtans op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.”* Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden. (R.v.St. nr. 138 590 van 17 december 2004; R.v.St. nr. 130 972 van 4 mei 2004; R.v.St. nr. 135 618 van 1 oktober 2006). Daarenboven verwijzen verzoeksters slechts nominaal naar de termen *“algemene rechtsbeginselen”* en *“de beginselen van behoorlijk bestuur”*. Het hoeft immers niet meer gezegd dat er meerdere algemene rechtsbeginselen, die oevrigens voornamelijk burgerrechtelijke van aard zijn, alsook meerdere beginselen van behoorlijk bestuur bestaan. Zodoende kan de tegenpartij zich niet met voldoende zekerheid voorbereiden op haar verdediging, daar zij niet in kennis werd gesteld over welke beginselen het precies gaat. Dit onderdeel van het enig middel is derhalve onontvankelijk.

2.18. Wat betreft de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, als beginsel van behoorlijk bestuur, voldeden verzoeksters wel aan de voorwaarden die uitéengezet werden supra, onder punt 2.17. Zodoende wordt dit onderdeel van het enig middel hieronder besproken.

2.19. Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, geldt dat de keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, dit beginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Wat het redelijkheidsbeginsel de rechter toestaat, is niet het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is.

2.20. Nu verzoeksters zelf om de toepassing van de instructies van 19 juli 2009 vroegen en blijkt dat zij echter niet beantwoorden aan de daarin vervatte criteria is het oordeel van het bestuur geenszins kennelijk onredelijk te noemen. Daar waar getoetst wordt aan de criteria van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 herhaalt de Raad dat het bestuur, binnen de ruime discretionaire appreciatiebevoegdheid die haar terzake toekomt en met de gekende en meegedeelde goedkeuring van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, een dergelijke toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet naar rede kan verantwoorden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel ligt dan ook niet voor.

2.21. Wat betreft de opgeworpen *‘manifeste beoordelingsfout’*, blijkt afdoende uit de bespreking, onder de punten 2.4 tot en met 2.17, dat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing geen dergelijke manifest foute beoordeling beging.

2.22. Waar een schending van artikel 8 EVRM wordt opgeworpen, beperken verzoeksters hun toelichting bij dit onderdeel van het enig middel zich tot het volgende: *“Het basisrecht op eerbiediging van het gezinsleven van de verzoeksters is geschonden. De verzoeksters verblijven intussen meer dan 2 jaar ononderbroken in België en hebben hierdoor diverse menselijke relaties opgebouwd. Zij hebben*

intussen aldus een daadwerkelijke band met België en proberen zo veel mogelijk hun leven hier in normale omstandigheden verder te zetten en normale relaties op te bouwen. Het centrum van de belangen van de verzoeksters is duidelijk in België gesitueerd”.

2.23. Het ontgaat de Raad daarbij wat verzoeksters precies bedoelen in de aanvang van hun enig middel met *“een vernederende behandeling in de zin van artikel 8 EVRM”*. Daar waar dit zou voortspuiten uit een mogelijke verwarring met artikel 3 van het EVRM acht de Raad de opwerping van dat middel onontvankelijk, naar vaste rechtspraak, wegens een gebrek aan enige toelichting van de wijze waarop dit artikel dan wel precies geschonden zou zijn door de bestreden beslissing. Daar waar verzoeksters doelen op het feit dat het ‘vernederend’ zou dat artikel 8 EVRM verzoeksters geen bescherming verleent of dat hun ‘familieleven vernederd’ zou worden, verwijst de Raad naar de hiernavolgende bespreking.

2.24. Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.25. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, 2de lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de ‘inmenging van het openbaar gezag’ inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer vastgesteld te worden dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, 2de lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvoeren van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoeksters in het kader van de eerbied voor hun gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

2.26. Hierbij dient te worden vastgesteld dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeksters, geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van het recht op privé- en gezinsleven. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor verzoeksters om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven.

2.27. Daarnaast dient opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing geldt voor alle verzoeksters, zijnde mevrouw H.A. en haar meerderjarige dochter A.M., alsook voor haar minderjarige dochter A.M. Zodoende wordt de familie niet gescheiden als mogelijk gevolg van de bestreden beslissing. Te meer daar bij de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Verzoeksters kunnen zich immers niet beroepen op hun sociale, niet-familiale relaties, ontwikkeld tijdens hun verblijf in België van net iets meer dan twee jaar. In de mate dat verzoeksters verwijzen naar hun vrienden- en kennissenkring of het centrum van hun belangen, hier ten gevolge van hun integratie uitgebouwd, dient te worden opgemerkt dat de Raad van State immers reeds meermaals heeft geoordeeld dat sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 van het EVRM (R.v.St. nr. 151.290 van 14 november 2005; R.v.St. nr. 140.615 van 15 februari 2005).

2.28. Het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen schendt bijgevolg het gezinsleven van verzoeksters niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gul t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228). Bovendien moet het opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familielevens te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen tonen verzoeksters dergelijke onmogelijkheid allerminst aan.

Een schending van het artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend en elf door:

dhr. M. MILOJKOWIC, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC